

Увімкнула прискорення й пустила зореліт крізь саму гущу хаотичних гарматних пострілів і вибухів. Наді мною простягалася неосяжна глибочінь космосу. Супроти нескінченної чорноти, кораблі й планети здавалися мізерними. Незначними.

Окрім, хіба що, того факту, що ті незначні кораблики відчайдушно намагалися мене вбити.

Я вильнула, пустила зореліт у штопор і на середині віражу вимкнула прискорення. Як тільки розвернулася — знову запустила двигуни, але вже в інший бік, сподіваючись скинути з хвоста три ворожі кораблі.

У відкритому космосі бій зовсім не такий, як в атмосфері. Почнімо хоча б з того, що там не потрібні крила. Без атмосфери немає повітряних потоків, підйомної сили, тяги. У космосі взагалі не те щоб літаєш — радше просто не падаєш.

Ще раз розвернувшись із прискоренням, я шуснула туди, де точився головний бій. На жаль, маневри, які в атмосфері вражали, тут були звичною справою. Останні півроку, що ми воювали у вакуумі, навчили нас цілого набору нових навичок.

— Спенсо, — озвався з консолі жвавий чоловічий голос, — пам'ятаєте, ви просили попередити, якщо ми поводитимемося занадто нераціонально?

— Ні, — кркнула я, вильнувши праворуч, і над кабіною пронеслися промені гармат. — Та й не пригадую, щоб я робила щось таке.

— Ви сказали: «Поговоримо про це пізніше».

Я знову вильнула. Трясця. Невже дрони почали воювати краще? Чи це вже я хватку втрачаю?

— Технічно «пізніше» настало одразу після цих слів, — не вмовкав М-Бот, бортовий комп'ютер мого зорельота. — Щоправда, люди не вживають це слово в значенні «будь-коли після моменту мовлення». Натомість це означає: «будь-коли в майбутньому, коли мені буде зручніше».

Креллівські дрони оточили нас, намагаючись відрізати мені шлях до поля бою.

— По-твоєму, це зручний момент? — спитала я.

— А чому ні?

— Бо ми в бою!

— Як на мене, ситуація на межі життя і смерті — саме *той* час, коли варто замислитися над раціональністю своєї поведінки.

Мені пригадалися щасливі дні, коли мій зореліт *не* розмовляв. Було це ще до того, як я допомогла з ремонтом М-Бота, чия особистість виявилася пам'яткою прадавніх технологій, яких ми досі до кінця не зрозуміли. Не раз я запитувала себе, чи всі машини зі штучним інтелектом були такі нахаби, чи моя — виняток?

— Спенсо, — мовив М-Бот. — Ви не забули, що повинні вести ці дрони до решти?

Минуло півроку відколи ми не дали креллам знищити наш світ. Окрім перемоги, здобули ще й деякі важливі знання. Так ворожа раса, яку ми називали креллами, насправді виявилася інопланетною організацією. Її головне завдання — утримувати мій народ на планеті Детрит, що була чимось середнім між тюрмою та заповідником для людської цивілізації. Керував креллами галактичний уряд — Старшина.

Вони воювали з нами дронами, якими керували з далеких відстаней за допомогою понадсвітлового зв'язку. Штучного інтелекту не застосовували ніколи, оскільки галактичні приписи забороняли самокеровані зорельоти. Навіть М-Бот був дуже обмежений у тому, що виконував самостійно. Крім того, Старшина боялася ще дечого — людей, котрі здатні заглядати в простір, де провадиться понадсвітлова комунікація. Цитоніків.

Таких, як я.

Знаючи, хто я така, вони ненавиділи мене. Дрони особливо напосідали на мене — і цим можна було скористатися. Просто необхідно було скористатися. На нараді перед боєм мені вдалося вмовити команду на зухвалий план: я покидаю стрій, виманюю на себе зграю дронів і веду їх до решти команди, а поки вся їхня увага на мені — мої друзі їх збивають.

План — залізо. Усе в мене вийде... просто не швидко.

Зараз же я хотіла дещо спробувати.

Додавши прискорення, відірвалася від хвоста. М-Бот переважав ворожі кораблі за швидкістю й маневровістю, та чи не найбільшим його козирем була здатність, не розвалюючись, маневрувати на великих швидкостях в атмосфері. У вакуумі це було вже не критично, тому ворожі дрони легше наздоганяли мене.

З ними на хвості я помчала до Детриту. Мою планету, немов шкаралупа, захищали шари древніх металевих платформ із гарматними установками по всій довжині. Коли перемогли креллів півроку тому, ми відкинули їх за межу тієї шкаралупи. Тепер наша довготривала стратегія — це утримувати їх якнайдалі від планети.

Стримувати їх означало давати час нашим інженерам — серед яких був мій друг Родж — опанувати платформи й гармати. З часом ті шари гарматних установок захистять Детрит від навали. Та поки що більшість тих оборонних платформ були автономні, тому загрожували нам так само, як і ворогу.

Креллівські кораблі неслися за мною, намагаючись відрізати від поля бою, де мої друзі боролися з рештою безпілотників. Ворог припустився фатальної помилки, коли обрав тактику ізолювання мене, вважаючи, що сама я становитиму меншу загрозу.

— Я так бачу, до плану ми вже не повернемося? — запитав М-Бот. — Ви зібралися дати їм бій самотужки.

Я промовчала.

— Йоргену це страше-е-е-енно не сподобається, — застеріг М-Бот. — До речі, дрони женуть вас за одною траєкторією. Я вивів її на монітор. Згідно з моїм аналізом, це засідка.

— Дякую, — відказала я.

— Просто не хочу, щоб мене підірвали, — мовив М-Бот. — До речі, якщо через вас нас уб'ють, я являтимусь вам привидом.

— Привидом? — перепитала я. — Ти — робот. Та і я буду мертва.

— Мій робопривид приходитиме до вашого біологічного.

— Як ти це собі уявляєш?

— Спенсо, привидів не існує, — враз посуворішав він. — Чому ви переймаєтеся такими дурницями замість того, щоб летіти? От чесно, як легко ви, люди, відволікаєтеся!

А ось і засідка: невелика група креллівських дронів за металевою брилою, що була скраю зони досяжності оборонних гармат. Щойно я наблизилася, вони виринули й понеслися на мене. Однак я була до цього готова. Розслабила руки, відпустила підсвідомість. Занурившись у себе, поринула в транс і прислухалася.

Тільки не вухами.

Переважно дрони цілком справлялися зі своїм завданням, слугуючи розхідним матеріалом у боротьбі проти людей із Детриту. Утім, через гігантські відстані, з яких вели космічні бої, для управління дронами крелли поклалися на миттєвий понадсвітловий зв'язок. Мені чомусь здається, що пілоти тих дронів перебувають дуже далеко. Та навіть якби вони й були на космічній станції біля Детриту, радіохвилям однаково потрібен був би час досягнути цілі, і дрони реагували б на команди із затримкою. Тому без понадсвітлових комунікацій тут не обійтися ніяк.

У цьому й полягало їхнє слабке місце. Бо я чула їхні команди.

З невідомої мені причини я могла чути простір, у якому відбувався понадсвітловий зв'язок. Безвість, як я його називала, була іншим виміром, де не діяли наші закони фізики. Я чула той простір, а інколи й зазірала в нього та бачила істот, що спостерігають за мною.

Одного разу, під час кульмінації битви півроку тому, я навіть увійшла туди, завдяки чому за мить телепортувала свій зореліт на величезну відстань. Повторити телепортацію не вдалося, зате я навчилася опанувати свій дар і застосовувати його в бою.

Віддавшись інстинктам, виконала серію складних маневрів. Мої відточені боєм рефлекси, укупі з вродженою здатністю чути команди, що надходили дронам, управляли зорельотом несвідомо.

Цитонічні здібності дісталися мені в спадок. Завдяки їм мої пращури водили галактикою міжзоряні флотилії. Батько теж мав цей дар, але ворог скористався ним, щоб його вбити. Тепер же дар